

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE – LJUBLJANA

ANDREAS KNAPP: POSLEDNJI KRISTJANI

Podatki o knjigi

- Naslov: POSLEDNJI KRISTJANI
- Podnaslov: Beg in izgon z Bližnjega vzhoda
- Avtor: dr. Andreas Knapp
- Predgovor: dr. Ivan Janez Štuhec
- Prevajalec: Jože Stabej
- Slikovno gradivo: iz avtorjevega arhiva
- Urednica: Tadeja Petrovčič Jerina
- Velikost: 135 mm × 210 mm
- Vezava: mehka z zavihi
- Število strani: 256
- Slikovno gradivo: 16 strani
- ISBN 978-961-278-403-4
- Cena: 25 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2018

Kontakt

Uredništvo

T 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Blagor tistim, ki delajo za mir

V Evropi nas poleg televizijskih poročil na vojno v Siriji opozarjajo zlasti begunci, ki si tu iščejo nov dom. Avtor se je z njimi srečal v rodni Nemčiji in nato po spletu okoliščin tudi v begunskih taboriščih na severu Iraka, kjer še živijo kristjani, ki govorijo Jezusov jezik – aramejščino. Pretresljiva pričevanja tamkajšnjih poslednjih kristjanov sredi islamiziranega sveta nam jasno kažejo, zakaj je trpka usoda begunstva zanje pogosto zadnja možnost preživetja. Večkrat nagrajeno delo med slovenske bralce pospremi uvod Ivana Štuheca, ki dogajanje umesti v širši zgodovinski in mednarodnopolitični okvir.

Ob poročilih o sirski vojni in islamistični strahovladi na Bližnjem vzhodu le redko kdo omeni usodo tamkajšnjih kristjanov, na katerih se že dolga stoletja lomijo kopja takšnih in drugačnih – vselej zgolj kratkovidnih – interesov velesil. Nedavna stota obletnica ponekod še vedno zamolčanega rodomora nad Armenci je bila zgolj bled opomin na preganjanje, ki so mu v tem delu sveta izpostavljeni prvotni krščanski prebivalci. Zaradi neznosnih razmer, ki pogosto izhajajo iz povsem zakonsko utemeljene neenakosti, se njihovo število na Bližnjem vzhodu drastično manjša. So ti, ki jih je srečal Andreas Knapp, poslednji bližnjevzhodni kristjani? Zgodovinsko in dokumentarno podkrepljeno delo prinaša dragocena izhodišča za razmislek o sedanjem zgodovinskem trenutku ter nas vabi, da v njem trezno prevzamemo svoj del odgovornosti.

O avtorju

Andreas Knapp (1958), doktor teologije, je duhovnik in pesnik in je več let vodil bogoslovno semenišče v Freiburgu. Leta 2000 se je pridružil redu Jezusovih malih bratov. Danes s tremi sobraty živi v blokovskem naselju v Leipzigu, deluje kot zaporniški duhovnik in se posveča tudi beguncem. Andreas Knapp je avtor številnih knjižnih uspešnic.

Odlomek iz knjige

Usedel sem se v klop in z nogama zavestno stopil na tista prastara tla, na katerih uspeva krščanstvo že skoraj dva tisoč let. Ikone, osvetljene z leskom sveč, so me očarale, svetniki na zlatem ozadju so mi z velikimi očmi vračali pogled. Pred mojim duhovnim očesom so letela mimo stoletja in podal sem se nazaj v čas zgodnjega krščanstva. Čeprav zgodba, da je bila sveta Tekla učenka apostola Pavla, spada v kraljestvo legend, je legenda (lat. legere – brati) – kakor pri zemljevidu – vselej tudi bralni pripomoček: na začetku krščanstva so bile ženske, ki so imele pomembno vlogo kot priče vstajenja, spremljevalke apostolov in mučenke!

V cerkev je vstopila neka ženska, stopila naprej, poljubila ikoni v prostoru pred oltarjem in obstala. Polglasno je mrmrala predse in molila. Nisem razumel niti besede, vendar me je ganilo, da moli po aramejsko, v Jezusovem jeziku. Da, pri potovanju skozi čas sem čutil povezavo z začetkom krščanstva, s samim Jezusom.

Džihadisti so presekali tudi to tanko, nepretrgano nit, ki vodi do izvirov krščanstva. Dne 3. 12. 2013 so bojovníki fronte Al Nusra odvedli dvanajst redovnic iz Teklinega samostana; malo pozneje so zavzeli Maalulo in druga manjša krščanska mesta, oskrunili cerkve in zažgali ikone. Nedvoumno grozeče sporočilo: kristjani na območju naše oblasti nimajo več kaj iskati!

Nobena gora se ni razklala, da bi ponudila zatočišče ogroženim v stiski. Moške s krščanskim imenom, ki niso bili pripravljeni prestopiti v islam, so pobili. Vsej vasi Kanaje so zagrozili s pokolom in jo tako prisilno spreobrnil. V starodavnem krščanskem mestecu Sadatu so 45 moških, žensk in otrok mučili, usmrtili in zagrebli v množičen grob. »Bojovníki za vero« so tudi v Maaluli prijeli mlade moške in jih hoteli prisiliti, da bi sprejeli islam. Enega od njih, ki se je upiral, so ustrelili vpričo njegovih prijateljev. Kaj se je dogajalo v glavah drugih, ko so se zaradi tega nasilnega dejanja »spreobrnil« v islam – koliko strahu, dvoma, sramu jih je mučilo ... Tudi zavzetje in uničenje Maalule, krščanskega kraja s tako bogatim izročilom, je v zahodnem tisku le šibko odmevalo.

Medtem so ugrabljene redovnice spet izpustili, sirska armada pa je ponovno zavzela Maalulo. Za šestimi ugrabljenimi mladimi moškimi pa je izginila vsaka sled. Veliko hiš je porušenih, portali prastarih cerkva pa so zогleneli. Cerkvini inventar je bil kratko malo razbit, vonj po kadilu se zdaj meša z duhom po zažganem, ikone pa so pokradli ali razpraskali.

Naj bo Mosul ali Tur Abdin, naj bo Damask ali Maalula: kjer so se nekoč zbirali prvi kristjani in molili v aramejščini, tam so zdaj poslednji kristjani. Na misel mi pride neki aramejski molitveni vzklik: »Mara-natha!« Tako kličejo na pomoč v stiski ti starodavni kristjani: »Pridi brž, Gospod!« (Str. 184–186)